

300 évemből

Most elmesélem nektek az életem párszor
eme igaz versben mely pár sor.

Egyszerű makként hullottunk a földre,
de csak én éltem meg ezt a kort, édesanyám könnye...

Testvéreim sorban hulltak el mellőlem,
bizony az élet az erdőben nem felhőtlen.

Én csak álltam ott esőben, fagyban, ködben,
s eközben egyre vastagodott a törzsem.

Hullajtom a makkom, úgy érzem felnöttem
éhes vaddisznók eszik, kik elől csemeteként rejtőztem.

Aztán jött egy új kor, talán a legnehezebb,
ifjak jöttek árkot ásni, hogy védjék ami jellemesebb

Hazájukat védték ők, bátrak voltak, ha kellett
1944 az évszám, siratja egy nemzet.

Nekik csak a madarak zengenek halotti énekeket,
és a szél suttogja halkán hősi neveiket.

Aztán csend lett. Az emberek nem jöttek erre,
s az idő, és az erdő mi az övé volt visszavette.

De most jött egy ifjú, a tövemben valamit firkál.

Mesélem a történetem, talán rólam írkál?

Vastag törzsem gyengéden átöleli,
mert 300 évemben nyugalmát leli.